

חבית

שבועון קבוצת יבנה

ה' באייר תשפ"ב - (6.5.22)

אלה מועדינו

צילם : אביתר רובין
מימין – נפרדים מיוכבד שריד, באמצע – הכנת הבמה לטקס יום העצמאות, ומשמאל – חתן וכלה בצילומים.

שבת פרשת אמור

כניסת השבת - 19:03 צאת השבת – 20:06

ואני תפילתי לך

תפילת מנחה בימי החול – 19:20

שבת פרשת אמור

19:03 - הדלקת נרות

19:18 - מנחה, קבלת שבת, ערבית

08:30 - שחרית ומוסף

13:30 - מנחה גדולה

17:30 - מנחה קטנה

20.06 - צאת השבת

לאחר תפילת מוסף, יתקיים שיעורו של

נח חיות

בנושא

”קדשים תהיו” –

על קדושה וחילון במקרא

השבוע לא יתקיים שיעור לאחר תפילת מנחה

מלא טוב !

* לחנה ואביגדור לבל ולכל המשפחה להולדת הנין, נכד לאורי וסיגל, בן לרועי ואורה.

* לחגית ואלדד שמעון להולדת הנכד, בן לדותן ושירה.

ילדי והורי אי-ו' מוזמנים -

”מפסח עד שבועות”

לימוד חווייתי בנושא שמיטה

יתקיים בכל שבת עד שבועות,

לאחר תפילת מנחה (17:45) בבית

מדרש.

קאוו בשמחה!

כל כך מרוכז בעובדה האולטימטיבית שהוא ימות, שהחזון שהתגלה לאברהם בברית בין הבתרים, לא חשוב לו. גם בהגדה של פסח, עניין זה בא לידי ביטוי: "וַאֲקַח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבִרְהָם מֵעֶבֶר הַנֶּהָר וְאוֹלַף אוֹתוֹ בְּכָל אָרֶץ כְּנָעַן, וְאַרְבֶּה אֶת זָרְעוֹ וְאֶתָּן לוֹ אֶת יִצְחָק, וְאֶתָּן לְיִצְחָק אֶת יַעֲקֹב וְאֶת עֲשָׂיו. וְאֶתָּן לְעֵשָׂו אֶת הָר שְׁעִיר לְרִשְׁתוֹ אֹתוֹ, וַיַּעֲקֹב וַיָּבִיאוּ יָרְדוֹ מִצְרָיִם."

לכאורה, היה על עם ישראל לאבד תקווה ולשלול את החלום.

במשך כל דורות הגלות, הרדיפות והגירושים, העם היהודי לא הפסיק לחלום ולהתפלל על ימים טובים יותר ועל עתיד טוב יותר: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים".

הנה אנו עומדים על סף 75 שנה לקום המדינה ו-80 שנה להיווסדה של קבוצת יבנה. כל זה קרה כי לכמה יהודים היה חלום, תקווה ואמונה עמוקה שה' יגאל את עם ישראל. אשרינו שזכינו בכך, אבל אל לנו להסתנוור מהחלום או להיבהל מהמציאות.

בתפילות הימים הנוראים אנו אומרים: "וייעשו כולם אגודה אחת, לעשות רצונך בלבב שלם", וגם מציינים את חזונו של ישעיהו: "כי בתי בית תפילה ייקרא לכל העמים", ו"כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ".
אולי גם **בזה** נזכה להיות "START UP NATION".
נתפלל שיבוא יום זה במהרה.

בתפילות ובטקסים של יום העצמאות, אנו שרים שני שירים לכבוד היום - תהילים פרק קכ"ו: "שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון" וההמנון הלאומי: "התקווה".

עוד בשנים הראשונות של התנועה הציונית, היו הצעות שונות להמנון לאומי. עם הקמת המדינה, היתה גם הצעה להשתמש בפרק קכ"ו.

נראה לי ששני הטקסטים מבטאים תכונה אופיינית לעם ישראל.

בשיר המעלות - "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים" וב"התקווה" - "עוד לא אבדה תקוותנו".

החלום הוא ביטוי של תקווה ובלי תקווה - אין חלום.

מראשיתו, עם ישראל התברך בחולמים. אברהם חלם, יעקב חלם, יוסף חלם והנביאים חזו.

במאמר מוסגר, מעניין לציין שעל יצחק לא כתוב שהוא חלם.

רש"י במקום מביא דרש: "**כשנעקד ע"ג המזבח והיה אביו רוצה לשחטו, באותה שעה נפתחו השמים וראו מלאכי השרת והיו בוכים, וירדו דמעותיהם ונפלו על עיניו, לפיכך כהו עיניו**".

גם על עשיו לא מוזכר שחלם. אדרבא, עשיו מבזה את הבכורה כפי שכתוב: "וַיֹּאמֶר עֵשָׂו הִנֵּה אֲנִי הוֹלֵךְ לָמוֹת וְלָקֵחַ זֶה לִי בְכֹרָה". הוא

שליחות של סיפור

יש משהו מיוחד שנחרת בד, מהשיחות האלה!
"אולי דווקא מכיתה ג', שם, בסוף השיחה שאלה אותי ילדה אם יש לי קשר עם המשפחה שהסתירה אותי, והשאלה נתנה לי פתח לספר על המפגש שיצרתי רק לאחרונה עם נכדה של אותה משפחה, נכדה שעליה סיפרתי כבר בעבר. ביום הזיכרון עצמו התקשרתי לאורה, הנכדה של המשפחה שאימצה אותי לכמה חודשים, וסיפרתי לה על כך שהשבוע סיפרתי את סיפורנו המשותף הרבה פעמים, ואני חוזרת ומזכירה בכל מקום את הסבא והסבתא שלה, שהיו כל כך מסורים, ושהותרתי בהם רושם חזק. השיחה עם לאורה היתה מאוד מרגשת. בערב, שוב נפגשתי עם קבוצה, הפעם בני נוער, ובפגישה זו כבר סיפרתי על שיחתי עם לאורה, באותו בוקר עצמו".

שניים מהמספרים הם דור שני לשורדי שואה: דורית מונדרר מספרת: "השתתפתי בקורס 'למען נספר', המיועד לבנות הדור השני לשואה, במכללה בירושלים. יצרתי קשר עם עמותת 'זיכרון בסלון', ובכל שנה הם משבצים אותי לספר את 'סיפור ההישרדות המופלא של אימי'.

אין לי הגבלות על גיל השומעים, מספרם או המיקום. יצא לי לספר בסלון של משפחה בעיר יבנה, בתיכון הימלפרב, בו לומדים חלק מנכדיי, במפעל כצ"ט לייצור תרופות (כ-200 שומעים), בכיתות ה', ו' ביסודי שלנו, במועדון 'קפה בשלייקעס' באלון שבות,

עבור כמה מחברינו, הימים שבהם מציינים את השואה הם ימים של שליחות אישית, פשוטו כמשמעו.

למשל **משה שטיינר**, בעשור השמיני לחייו, סיפר בימים אלה פעמיים את קורותיו. האחת – במסגרת "זיכרון בסלון" במרכז שפירא, לשם הוזמן על ידי משפחת נחמיאס, משפחה צעירה שלא הכיר קודם. משה מספר: "הסלון היה מלא עד אפס מקום, ואחרוני הבאים נאלצו לחזור הביתה, מחוסר מקום. הפתיע אותי שם, שבניגוד לדעה הרווחת שהצעירים לא יודעים על השואה ולא מתעניינים, נכחתי שיש צמא גדול מצד צעירים לדעת עוד ועוד".

המקום השני שבו דיבר משה היה מכינה צבאית, בנחל עוז: "הוזמנתי למכינה על ידי הנכד של אחי, (הנכד הוא בנה של דפנה שילה). אחי, מרדכי, ואני היינו ילדים כבני 10 בזמן השואה, ושרדנו יחד. התרשמתי מאוד מהחבר'ה במכינה. זו מכינה מעורבת, של בנים ובנות, דתיים וחילוניים, שחבריה מתפעלים את המכינה, כולל הכנת המזון והניקיון. בחזרה, נסעתי עם נכד-אחי הביתה, והמשכנו לשוחח על גיוסו הקרוב לקורס חובלים, ובכלל. היתה חוויה מיוחדת!"

שרה ברוכי העבירה השנה חמישה מפגשים. שרה: "אני חושבת שמספר המפגשים הוא יוצא דופן! הייתי בכיתה ג' בבית הספר היסודי, בקבוצות שונות של בני נוער, (בשתיים מהן היו נכדותי!), וגם ב'זיכרון בסלון' אצל אנשים שאני לא מכירה". **"מתיש?"** שאלנו. "כן, אין ספק. כשסיימתי את השיחה החמישית, הרגשתי כמו בלון בלי אוויר".

והשנה - בתנועת הנוער של שכבת י"א-י"ב במושב תימורים, ובסניף בני עקיבא במרכז שפירא.

זו פעילות שלקחתי על עצמי. אני רואה חשיבות רבה להעביר את לפיד הזיכרון וקשר לשואה - לדורות הבאים.

בחלק של השאלות והתשובות באחת הקבוצות, שאל אותי אחד המשתתפים על מקרה ספציפי: "אז מה עשיתם?" עניתי שאני טרם נולדתי אז, והוא התנצל על הבלבול. הסברתי שזו המחמאה הטובה ביותר שיכולתי לקבל. הסיפור כנראה עבר בעוצמה של מספר בגוף ראשון. למרות שהקפדתי לומר שזה סיפור ההישרדות של אימי."

לקחת על עצמך אתגר גדול. מה רמת הקושי והסיפוק?

"בכל שנה, ההתרגשות שלי לקראת השיחות גוברת. בכל פעם, הקשר הרגשי התוך-אישי מתחזק, דבר שגם מקשה וגם מתגמל. ככל ששואלים יותר שאלות מעניינות, זה מעיד

שהם הקשיבו בעניין והיו מעורבים רגשית, וזה הסיפוק הגדול".

גם **שמוליק טסלר** מעביר את הסיפור, כדור שני. שמוליק: "המפגש הראשון היה במסגרת 'זיכרון בסלון'. יחד עם אמא, אירחנו בבית סביון חברים וחברות מאזור רעות ומודיעין. היה מרגש לשמוע את אמא עונה, מתרגשת, ומספרת לצעירים שהקשיבו בצמא, ולא רצו להיפרד. מפגש נוסף היה לי בירושלים. המארחת הייתה הדר ליבר. כ-35 חבריה צעירים בסלון לא גדול. פתחתי בהדלקת שישה נרות וציינתי שבנוסף למה שהם מייצגים, הנרות הם כמו שעון חול; כשהם כבים - גם אני מסיים את דבריי וכבה. לא תיארתי לעצמי שכיבוי הנרות יהיה בעל שני מובנים: כי בסיום דבריי, ניתן היה לחוש באווירה המרגשת, והיה סוג של פורקן וכיבוי עצמי".

(מפאת קוצר היריעה והזמן, לא שוחחנו עם נחום צ'מבליסטה, שהוזמן גם הוא להעביר את סיפורו לדור הבא).

ראיינה: דינה

זיכרון בסלון – בממ"ד של בית סביון. המספר: שמוליק טסלר. היוזמות: נכדותיה של חנה: שירה (אוחזת בידה של חנה) וליאור, בנותיו של אריה טסלר.

סבתא, ניצחת

מאז, כבר שש שנים שאני תולה את הדגל בחזית ביתי, מערב יום השואה ועד לאחר יום העצמאות. עם השנים, סיפורו של הדגל הולך ומתפרסם, ולאחרונה גם "נולדו" דגלים חדשים ברחבי הארץ.

השנה, שר התרבות, חילי טרופר, פירסם בפייסבוק את תמונת הדגל, בפוסט שזכה לתהודה רחבה, וכך

טובי שריד יצרה אתי קשר.

בעקבות הקשר עם משפחת שריד, זכיתי להיחשף לסיפור הישרדותה המופלא של יוכבד, "שורדת השואה ומגשימת התקומה".

זאב מציין שיש הבדל גדול בין ביקורו הראשון בפולין, כתלמיד תיכון, לביקורו השני, כאדם בוגר, וכחבר משלחת חברת החשמל: "בתיכון, הביקור היה בוסרי מדי בשבילי. לא הייתי בשל להכיל את החוויה באופן בונה ובפרספקטיבה הראויה. כיום, למעלה מעשרים שנים אחרי, אני מגיע לעיסוק בזכר השואה ממקום של עוצמה נפשית ובשלחות תודעתית.

יש חשיבות עצומה לא ליפול לעצב אלא להיפך: ללכת בראש מורם ולראות את הטוב, על אף הכל ולמרות הכל".

זה מזכיר את דוגו ... "דוגו הוא שכן של ההורים. אנחנו בקשר קרוב והוא דוגמא ומופת לשילוב של זיכרון עם גאווה, ואצלו הכל מתובל גם בהומור ייחודי.

לסיכום, המסר שלי הוא פשוט: לכולנו יש סבא שניצח, סבתא שניצחה. סבא וסבתא - לא נשכח אתכם לעולמים!"

"סבתא - ניצחת!" - שתי המלים המתנוססות על דגל ישראל גדול, תפסו את העין ואת לב הנוכחים בהלווייתה של יוכבד שריד ז"ל.

במקרה, נתקל ניר שריד במרשתת בתמונה של דגל מתנוסס ועליו המלים "סבתא - ניצחת!", מלים שכה התאימו ליוכבד. המשפחה איתרה את בעל הדגל, זאב דוד מהיישוב רבבה, והוא נאות להשאיל להם באהבה את הדגל לזמן ההלוויה.

בשיחה עם זאב דוד מתברר שהוא בן ניר גלים, ושהסבתא שלכבודה הוא הכין את השלט היא רחל דוד מניר גלים, שהלכה לעולמה לפני כחצי שנה. וכך מספר זאב:

"סבתא שלי, רחל דוד, שתקה. סבא סיפר, כתב והעיד, וסבתא לא אמרה מילה. לאחר הפצרות רבות לאורך השנים, בשנת 2015 היא ניאותה סוף סוף לספר. במשך שנה עמלתי על תיעוד סיפורה, וכתיבת קורותיהם של סבא וסבתא. בשנת 2016 יצא לאור הספר "אל תשכח אותנו לעולמים - קורות חייהם של נחמיה ורחל דוד" (בהוצאת המשפחה). הספר הועלה לרשת ונגיש במלואו.

שנה לאחר מכן, בשנת 2017, זכיתי להימנות על חברי משלחת חברת החשמל לפולין, בראשות המנכ"ל. לקראת המסע הצטיידתי בדגל גדול ועליו הכיתוב "סבתא ניצחת", אותו הנפתי בגאון במחנות המוות. המסר מדבר בעד עצמו: אנחנו כאן בראש מורם, בזכות הניצחון של דור השואה והתקומה. מבחינתי זוהי דרך נוספת לקיים את צוואתם של סבי וסבתי - "אל תשכח אותנו לעולמים!"

הלוויתא של יוכבד, "שורדת השואה ומגשימת התקומה"
צילמה : רוחליה לנג

אבלים

על פטירת חברנו

יוכבד שריד ז"ל

ליהודה וחנה, לצביקה ורבקית,

לחיה יודפת ואפי אדמוני, לחיימקיה ונעמי

לנכדים ולנינים

משתתפים בצערם

קבלו את תנחומינו

בית קבוצת יבנה

ליד מיטתה של יוכבד שריד / נחמיה רפל

עם יצחק הקימה יוכבד את ביתה, אותו הגדירה כ"בית של שתיקה", והוסיפה: "היינו מאושרים להקים דור חדש. כאשר הילדים היו קטנים, לא הרגשנו צורך לספר מה שעברנו. כשקצת גדלו, התלבטנו איך לנהוג, והגענו למסקנה שלא יהיה זה נכון להעמיס עליהם את המשא הכבד הזה. צריך לתת להם תנאי התפתחות זהים לאלו של בני כיתתם. השקעתי – מספרת יוכבד – השקעתי את הכול בילדים. יצחק השקיע את עצמו בעבודה והתקדם בפיתוח הלול. הילדים היו צריכים מישהו בבית, ואני הייתי שם, בשבילם, כל הזמן."

כשגדלו הילדים וגדלו אף הנכדים – נפרץ הסכר. יצחק ויוכבד אחזו בדברי "נעים זמירות ישראל" אותם אמרנו הבוקר בבית הכנסת: "לא אָמַרְתָּ כִּי אֶחָיָה, וְאַסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְהוָה. יִסְרֹנִי יְהוָה, וְלִמְנוֹת לֹא נִתְּנִי", והקדישו את חייהם להנצחת זכר יקיריהם ולסיפור תולדות משפחותיהם. סיפרה יוכבד:

"אבי היה איש מכובד מאד בעיירה. הוא היה מוהל, הוא היה חזן, הוא היה שוחט, והבית שלנו היה בית חסידי, בית דתי מאד. מהבית הזה איבדתי דבר אחד. כולכם יודעים שמהיום הראשון שהגעתי ארצה, לא טעמתי חיים אחרים חוץ מחיי הקבוצה, ותודה לאל שהנחני בדרך זו. הבחירה היתה בהחלט חיובית, אבל דבר אחד איבדתי ולא יכולתי להקנות אותו לילדיי: את ההרגשה הבלתי אמצעית של עזרה לזולת. בביתנו בסקאלאט היתה תחושה ממשית של 'כל ישראל ערבים זה לזה'. לא מדובר רק במתן צדקה ואוכל לעניים, אלא בעיקר בעזרה לאדם במצוקה, למנוע

אתמול אחר הצהריים, בשעת "רעווא דרעווין" של שבת קודש, בשעת "מנוחה שְׁלֵמָה שְׁאַתָּה רוֹצָה בָּהּ", ביקש הקב"ה את נשמתה הטהורה של יוכבד, והיא נענתה ועלתה לגנזי מרומים, ל"מנוחת אָמֶת וְאַמוּנָה, מְנוּחַת שְׁלוֹם וְשָׁלוֹה". 95 שנים, שתחילתן בעיירה סקאלאט שבאוקראינה של היום, הסתיימו אתמול בקבוצת יבנה, במדינת ישראל, שציננה בשבוע שעבר את יום השואה והגבורה, ותחגוג השבוע את יום העצמאות ה-74 לתקומתה, תיאור מדויק של ימי חייה של יוכבד.

לקבוצת יבנה הגיעה יוכבד לפני 75 שנה, בין פורים לפסח 1947, והיא פְּלִיטָה חסרת כל, עם השכלה תיכונית שנקטעה בְּאֶבֶה מחמת מלחמת העולם השנייה. "הדבר היחידי שהיה לי" – מספרת יוכבד – "היה גופי התשוש ונפשי העייפה. נפשי, שרצתה חירות ומנוס מכל הגיהנום שהיה מנת חלקי".

בתקופה האחרונה התמודדה יוכבד עם גוף תשוש ונפש עייפה, אך להבדיל, הפעם היתה לצידה משפחה רחבה, אוהבת, מכבדת, דואגת, מעריכה ואף מעריצה. זכתה יוכבד וזכינו כולנו, שלעת זקנתה היא היתה מוקפת בחבריה לקיבוץ, המספקים לה את כל צורכי הגוף והנפש. מוצפת בביקורים יומיומיים של ילדיה, נכדיה ונינייה, זכתה יוכבד להיות מטופלת באחרית ימיה ע"י הצוות הרפואי והסיעודי הנפלא של בית סביון.

פחצי שנה לאחר שהגיעה לקיבוץ, נישאה יוכבד ליצחק, אהוב ליבה, אותו הכירה לאחר המלחמה, כאשר פני שניהם לארץ ישראל. ביחד

התמוטטות כלכלית ממי שנחשב כלפי חוץ כבעל בית מכובד ולמעשה, נזקק לעזרה דחופה. להקפיד על 'מתן בסתר'. זאת האווירה שחונכנו בה, והיא היתה מורגשת מאוד בביתנו. והנה בקיבוץ – כולם שווים, אין נצרך. כל בעיה נפתרת, יש מוסדות. אבל מן הפרט בקיבוץ נלקח הטעם של עשייה עצמית, למען האחר."

יוכבד לא שכחה את החינוך שקיבלה בבית, ולימים היא מתנדבת לליווי משפחה ברוכת ילדים ומרופת בעיות במושב בן זכאי, מוצאת בכך סיפוק רב, ומסכמת: "התנדבתי לעזור, ולמעשה קיבלתי לא פחות".

בתחילת 1959 התחילה יוכבד לעבוד במשרד המדגריה, לצידו של יצחק בעלה, המנהל. יצחק טען שהתפתחות ענף הלול מחייבת תוספת כוח אדם, אך במטבח לא הסכימו לוותר על עבודתה של יוכבד, וסדרני העבודה לא הצליחו ליישב את המחלוקת. צוות מיוחד שהקימה המזכירות החליט, כמקובל, לעשות פשרה, להיענות גם לבקשתו של יצחק וגם לדרישות המטבח, וקבע שיוכבד תעבוד כל שבוע 3 ימים במטבח ו-3 ימים במדגריה. יוכבד נשאבה מהר מאוד לעבודה מלאה במדגריה, ורק לאחר שיצחק סיים את עבודתו בניהול המדגריה היא עברה לעבוד בהנהלת החשבונות.

למעלה מ-30 שנה היתה יוכבד אחראית בהנהלת החשבונות של הקיבוץ על הקשר עם הבנקים ועל תשלום המשכורות, ותמיד זכתה להערכה רבה. שותפיה לעבודה מתארים אותה כחרוצה, מסורה, מאד מדויקת ומאד נעימה וחברותית.

שנים רבות ראינו את יוכבד כמתנהלת בצידו ובצילו של יצחק, אך לאחר פטירתו, לפני 16

שנה, התגלתה בפנינו יוכבד חדשה: ראש משפחה. ראשת המשפחה. מתפעלת בזריזות ובמיומנות את הפלאפון החדש, עומדת בקשר עם כולם בעזרת הוואטס-אפ, שולחת הודעות ומתאמת פגישות. דומני שגולת הכותרת של עשייתה היתה הובלת המסע המשפחתי השלישי לפולין ואוקראינה. וכך סיפרה יוכבד:

"יצחק כבר לא זכה לקחת חלק במסע הזה, אך חשתי לאורך כל הדרך שהוא מלווה אותנו מלמעלה. יצאתי למסע עם ילדי ונכדי על מנת לספר להם, בגוף ראשון, את מה שעבר בשואה עלי ועל משפחתי. באמצעות המסע רציתי להשריש בדור השלישי את הערך בזיכרון השואה, ואת המשמעות של חיים בארץ ישראל, כמדינת העם היהודי".

יהודה וחנה, צביקה ורבקה, חוה ואפי, חיימקה ונעמי – מן השמים תנוחמו. אמכם היתה מאד גאה בכם. במבט אל העבר, ההווה והעתיד היא אמרה:

"הדבר העיקרי שבו זכינו היה הקמת משפחה. נולדו לנו בלי עין הרע ארבעה ילדים, שלושה בנים ובת, שחונכו לתרום ולתת. כולם שירתו בצה"ל בדרגות קצונה ובתפקידי פיקוד. גם נכדי בחרו לשרת ביחידות קרביות ומיוחדות, ובהם קצינים, טייסים ואנשי שירות הביטחון, ואני מלאת גאווה".

יוכבד היקרה, גאוותך על משפחתך ועל כל פועלך – מוצדקת, ואף אנו גאים בך, על חברותך ועל מעשיך.

נוחי בשלום על משכבך, ותהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

דברי הספד לאמא יוכבד ז"ל / צביקה שריד

במטבח, בטיפול ילדים, ואח"כ נכנסה לעבוד לצידו של אבא, לתקופה ארוכה, כמזכירה במדגריה, ובהמשך, בהנהלת החשבונות, שם התמידה עד גיל 84.

בצעירותה לא זכתה אמא ללימודים מסודרים, אך הצימאון ללמידה והסקרנות הטבעית שלה, הובילו אותה להשלים את החסר בלימוד, בקורסים שונים. אמא לא נרתעה להתנהל מול מחשב ובשימוש בפלאפון שכלל מיילים, הודעות וואטסאפים. האייפון לא נפרד ממנה עד יומה האחרון. אמא הייתה שותפה פעילה בהרבה חוגי העשרה בקיבוץ, כשגולת הכותרת, לעת זקנתה, היה החוג לציור, בו גילתה לעצמה ולנו את גודל הכישרון החבוי בה.

מעל הכל, גאוותה הגדולה היתה למשפחתה. אמא זכתה לגדל ארבעה ילדים והעמידה עם אבא דור של נכדים ונינים לרוב. אמא תמיד היתה חוזרת ואומרת, בכל אירוע משפחתי, שאם מישהו היה אומר לה, לפני למעלה מ-70 שנה, "יוכבד, תהיה לך משפחה גדולה ומבורכת", היא לא היתה מאמינה שמזוג שורדי שואה, יכול לקרות נס כזה.

אמא תמיד נתנה לאבא את הבמה, ודאגה שמאחורי הקלעים, הבית יהיה מסודר, ושלנו, הילדים, יהיה מה לאכול. בזמן ארוחות היתה אמא מגיעה לבית הילדים כדי לבדוק שאנחנו אוכלים, ואוכלים בריא. שלא נרגיש קור ושנדאג ללבוש פולובר ותחתוני צמר. הישגינו בלימודים היו חשובים לה ביותר והיא היתה בודקת לנו את המחברות והציונים, ודאגת שלא נכתוב "כמו ברגלים".

ביום שבת פרשת קדושים, סמוך לבין השמשות, נפרדה מאיתנו מנהיגת השבט, אמא שלנו, סבתא יוכבד ז"ל.

כמה סמלי, אמא, שבחרת להיפרד דווקא בשבוע של בין שואה לתקומה, בין זיכרון עברך הקשה לבין ציון יום העצמאות, למדינה שכה אהבת.

אמא, שורדת אמיתית, נולדה בסוף שנת 1926, בעיירה סקלאט, שבפולין, כיום באוקראינה, למשפחה ברוכה, בת שמונה ילדים. הוריה וחמישה מאחיה נרצחו באכזריות ע"י הנאצים.

אמא שרדה הודות לכוח הסבל הרב בו התברכה, ולתושייתו של אחיה, מוטל וייסמן ז"ל.

לאחר תלאות רבות, הגיעה אמא כמעפילה לארץ ישראל, לחוף ניצנים, נתפסה ע"י הבריטים וגורשה לקפריסין יחד עם קבוצה מחברי יבנה, שבאו לקבל את פניהם בחוף. בניגוד לאבא, שהצליח להערים על הבריטים ולהתחזות לבחור ישראלי, אמא נכשלה שוב ושוב במבחני הסלקציה, ורק בזכות בחור מישראל שהעיד כי היא אשתו, כדי לסייע לה במצוקתה, זכתה באישור לחזור לישראל.

אמא ואבא הגיעו לקבוצת יבנה ב-1947, וכאן החליטו לבנות את ביתם. למרות התשישות והכאב, גמלה בליבם ההחלטה לנצור את העבר עמוק בלב, ולהתחיל לבנות חיים חדשים. חייה של אמא, כעולה חדשה בחברה סגורה בקיבוץ, לא היו קלים, אך בשל נחישות, חריצות והתמדה, השקיעה אמא את מירב זמנה במשפחה ובעבודה. בתחילה

הצורך לתת ולהעניק לילדיה, לנכדיה ולניניה, היה עצום, והיא היתה חוסכת מתקציבה האישי על מנת שתוכל לתמוך בדור ההמשך.

רק בשנת 1996, בזמן המסע הראשון של משפחתנו לכפר הולדתה, במטרה להקים אנדרטה על בורות ההריגה, נחשפנו לראשונה לסיפורה האמיתי בשואה. שם שמענו לראשונה, מדוד מוטל, את קורות המשפחה בשואה, ורק אז הבנו עד כמה הסיפור של אמא מטלטל וקורע לב.

וכך ציווה לנו אבא, בעומדנו מול הר האפר במידנק, כשהוא ממרר בבכי:

"זְכוּר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עֶמְלֶךְ בְּדֶרֶךְ בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרַיִם:

אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדֶרֶךְ וַיִּזְנֶב בְּךָ כָּל הַנְּחָשִׁים אַחֲרֶיךָ וְאֵתָה עִנְיָ וַיִּגַּע וְלֹא יָרָא אֱלֹהִים", והמשיך אבא, "... וכרגע, זו צוואתי לכם. פה במקום הזה, תזכרו, תשפיעו על אחרים שיזכרו, תמסרו לילדיכם, לנכדיכם אחריכם, את כל מה שיכלו לעולל מי שכביכול נקראו בני אדם. דבר כזה השטן לא ברא. אבל נחמה אחת יש לנו. על הר האפר הזה, מה שאתם רואים, נבנתה מדינת ישראל".

ובהמשך, בצוואתו הכתובה, ציווה לנו אבא לשמור על אמא: "אמא", כתב, "תזדקק למשענת שלכם בצורה מירבית. העבר הטרגי הותיר בה הרבה צלקות שלעולם לא יגלידו".

אמא אהובה שלנו, השתדלנו לקיים את צוואתו של אבא, ככל יכולתנו. תמיד ניסינו להיות קשובים, מכילים, נוכחים וזמינים, ואם כשלנו במשהו, אנו מבקשים סליחה.

ראינו בך, אמא, את עמוד הענן ביום ואת עמוד האש בלילה, המנחים לנו את הדרך, בעיקר ב-16 השנים האחרונות, בהן היית ללא אבא.

אני רוצה לסיים את דבריי בתודה מעומק הלב לכל החברים הרבים שהאירו לאמא פנים ונתנו לה את תחושת השייכות והחיבור, כאן בביתנו שבקבוצת יבנה.

יחסרו המילים להודות לצוות הבריאות במרפאה ובבית סביון על הטיפול, הליווי, הדאגה והמסירות האין סופית. הגדלתם לעשות, תבורכו.

וכך נכתב בהמנון המסע, אחד מתוך ארבעת המסעות שעשתה המשפחה למחוזות ילדותה של אמא:

"מסע קשה אליו יצאנו, לדרך אל הלא נודע לומר קדיש, למצוא שם אבן, אולי אפילו מצבה.

למצוא, ולו פיסת מזכרת, שתעבור לדור הבא. הבטחנו לך וגם קיימנו: למסור הנס, לדור הבא".

נוחי, אמא, נוחי, ברגבי אדמת ארץ ישראל ובקבוצת יבנה, אותן כה אהבת.

צור ישראל וגואלו / אריק גנוסר

דבר היום בטקס יום העצמאות ה - 74 למדינת ישראל

ובתוך ההודיה, אני מבקש להודות ולספר את אשר זיכני ה' בהיותי בשבי.

להיתה לי משאלה, והיום זכיתי להשלים את החלום).

לפני 49 שנה - זכיתי להגן על עם ישראל במוצב המזח, מול הכוחות המצריים.

בתוך חשכת הכלא המצרי זכיתי, לבקשת חבריי שהיו איתי בכלא בשבי המצרי, לומר בקול רם את תפילת "שמע ישראל", **למרות הסיכוי להלקאה קשה במעמד זה.**

לאחר אמירת "שמע ישראל" זכיתי לנס, כשהסוהר האכזרי של הכלא פתח את דלת הצינוק, והזמין אותי "בעברית", לחלק לחבריי כוס מים, שעד אז ניתנו בצמצום ובמשורה, ולאחר מכן ישבנו על המדרגות, לשוחח בעברית על הא ודא.

כל הזמן, בהיותי במלחמה ובשבי, התרחשו לי ניסים, כך שהרגשתי את מציאותו של הקב"ה באופן מוחשי ביותר, והיתה לי משאלה לזכות ולהמשיך להודות לו, כל חיי. אמרתי להקב"ה בתפילותי בשבי שאני מבטיח שכאחזור הביתה, אספר לכל עם ישראל את הניסים שהתרחשו לי בכלא.

לאחר שיצאנו מהשבי עמדתי בהבטחתי, חנץ ממשימה אחת חשובה והיא, להודות בציבור לקב"ה, בשם קבוצת יבנה.

היום אני מקווה להגשים את החלום, ולהודות לקב"ה בשם משפחתי ובשם מדינת ישראל על קיומנו.

צור ישראל וגואלו – חג עצמאות שמח - לעם ישראל ולכל קבוצת יבנה, ענפיה ופירותיה.

אני מבקש לפתוח בהודייה לבורא עולם, שזיכנו לחיות בדור של גאולה.

זכינו אחרי אלפיים שנות גלות להקים מדינה לתפארת, מדינת ישראל.

ובתוכה זכינו שהוקמה קבוצת יבנה המיוחדת, המשלבת את תמצית הציונות הדתית: תורה ועבודה, והתברכה בנוף אנושי מהמדרגה הראשונה.

תודה על ניסידך וטובותיך שבכל עת עימנו ...

לפני 74 שנה נוצרה שוב הזדמנות היסטורית לחזור אל עצמנו ולהשתחרר מ"שעבוד מלכויות", כאשר העצמאות שניתנה לנו, גם בהסכמת האומות, מאפשרת לנו ליצור בארץ ישראל חברה יהודית עצמאית וצודקת, המהווה אור לגויים.

הזדמנות זו יוצרת אתגר לא פשוט. היו במהלך תקופת עצמאותנו לא מעט ירידות ועליות, בהתמודדות עם האתגרים הלאומיים והמוסריים הניצבים בפנינו, ולצערנו - עד היום.

בכל שנה ביום העצמאות, יש מקום לשמוח ולברך על ההזדמנות הנדירה לה זכה דורנו.

אך יש מקום גם לקוות ולהתפלל, שנהיה ראויים למתנה היפה שקיבלנו, ושנשכיל להשתמש בעוצמה ובעצמאות שניתנו לנו כדי לבנות כאן חברה צודקת יותר ויהודית יותר.

(בסערה שמתרחשת בעולם – לא מובן מאליו)
ביום הנכבד זה ומול הקהל המכובד,

לומר לפנינו את תפילת:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ

שְׁאַתָּה הוּא ה' אֱלֹהֵינוּ
וְאַתָּה אֲבוֹתֵינוּ,
אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר. יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר
בְּרָאשִׁית.

בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ,
עַל שֶׁחֲיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן
תְּחַיֵּינוּ וְתַחַנְנוּ.
וְתַאַסֵּף גְּלוּתֵינוּ לְחֻצְרוֹת
קִדְשֶׁךָ,

לְשִׁמּוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ, וְלַעֲבֹדְךָ בְּלִבָּב
שָׁלֵם,

עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בְּרוּךְ אַתָּה הַהוֹדָאוֹת.

**כְּמוֹ כֵּן, בְּרִצּוֹנֵנוּ לַהּוּדוֹת לְהוֹרֵי, שְׁמוּאֵל וְחַנָּה
גִּסְנֵר ז"ל,**

שְׁחִינֵנוּ אוֹתֵינוּ בְּמִסִּירוֹת רַבָּה וּבִקְשֵׁי
כָּלכֵּלִים, בַּהֲלוֹכוֹת חַיִּי, וְהַחֲיוֹן הָעִיקָרִי
שֶׁקִּיבַלְתִּי הוּא "נְתִינָה".

(רְאִיתִי אִיךָ הוֹרֵי ז"ל, שֶׁעָבְרוּ אֶת הַשּׁוּאָה,
נָתְנוּ לְאֲנָשִׁים שֶׁעָבְרוּ אֶת הַשּׁוּאָה וְשֶׁלֹּא נִשְׁאָרָה
לָהֶם מִשְׁפָּחָה. הֵם יָדְעוּ שֶׁבֵּית הוֹרֵי תָמִיד
יִמְצָאוּ פִּינָה חֲמָה, יִזְכּוּ לִיחֹס חֵם, לְשִׁתִּיָּה
חֲמָה וְלֹאֻכֵּל).

וְכֵן זָכִיתִי לְהַעֲשִׂיר אֶת נִשְׁמָתִי, שֶׁהִנְתִּינָה הִיא
הָעִיקָר.

זָכִיתִי לְשִׁרְתָּ בְּצֶה"ל וְלַעֲבוֹר תְּקוּפַת שְׁבִי.

וְאֵנִי מוֹדָה לְקַב"ה שֶׁנָּתַן אֶת הָאֲמוּנָה וְהַכֹּחַ,
לְעִמּוּד גַּם בַּעַת חֲשִׁיכָה.

כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: אֲשֶׁרִי הָאָדָם שֶׁאֵינוּ מֵהֶסֶס

לְעִמּוּד מוֹל הַפֶּחַד, וְאֵינוּ נוֹתֵן
לַפֶּחַד הַזֶּה לְהַשְׁכִּיחַ מִמֶּנּוּ אֶת
הַמִּצִּיאוֹת שֶׁלוֹ ... כֵּךְ הִיא
דְּרָכָה שֶׁל תּוֹרָה. (בִּשְׁם הָרֵב
מִסְפִּינְקָא).

וּבְרִצּוֹנֵנוּ לַהּוּדוֹת לְאִשְׁתִּי,
צִילָה יַעִיר, שְׁבַשְׁנַת 1975
זָכִיתִי לְהִתְחַתֵּן עִם צִילָה, בַּת
הַמֶּשֶׁק, וְאַחֲרַי מִכֵּן, לְגַדֵּל
שֶׁבַע יְלָדִים שֶׁלֵּנוּ, וְעוֹד
יְלָדִים רַבִּים שֶׁעָבְרוּ בְּמִשְׁפַּחְתָּנוּ, וְלַהּוּדוֹת
לְקַבּוּצַת יִבְנָה, וְלִמְפַעַל הַשִּׁמּוּרִים:

עַל כֵּךְ שְׁשָׁנִים רַבּוֹת הֵייתִי בְּתַפְקִיד שֶׁל חֲלוּקַת
צִדְקָה לְעִמּוּתוֹת רַבּוֹת, וְעִזָּרָה לְמִשְׁפָּחוֹת. מֵה
שֶׁנָּתַן לִי אֶת הַיְכוּלָה לְמַמַּשׁ אֶת מֵה שְׁחוֹנַכְתִּי
אֵלָיו ע"י הוֹרֵי.

נֶאֱחָל לְקִיבּוּצָנוּ: שֶׁתִּשְׁרָה הַשְּׂמִחָה, הַבְּרִיאוֹת
וְהַנְּתִינָה בְּבִיתֵנוּ. וְעַל יְדֵי הַנְּתִינָה, נִזְכֶּה
לְהַצִּלְחַת קַבּוּצַת יִבְנָה.
שֶׁהָרִי, כִּידוּעַ, אֶת הַמֶּלֶךְ "נָתַן" אֶפְשָׁר לְקַרֹּא
מִצַּד יְמִין וְגַם מִצַּד שְׂמָאל.

נִתְפַּלֵּל שֶׁנוּכַל לַחְיוֹת בְּאַרְצָנוּ, אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
בְּשָׁלוֹם, בְּבִיטָחָה וּבְשִׁגְשׁוּג גָּדוֹל, גַּם שְׁבַעִים
וָאַרְבַּע שָׁנִים אַחֲרַי הַקְּמַתָּה.

חַג שְׂמַח לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל, לְקַבּוּצַת יִבְנָה
וְלִמְשִׁפְחָתִי.

שְׂאֵי סְבִיב עֵינֵיכֶם וְרֹאֵי בָּלֶם נִקְבְּצוּ בָּאוּ לָכֶם מִרְחוֹק וּמִקְרֹב.

בבחרותכם הכינים שורל כאן בקבוצת יבנה. בחורגס אגרוס אלדינה הלמפגמח בחיי קיבול פלוטיוס.

בלהאק השנים חוויתם למחלות שלינ את חייכם אלמיד.

הלדינה והקיבול היו שונים למד בצעירותכם.

החיים היו צנעים, הנאלנות הייתה קודם כל אכל. החוקים היו נוקשים והעבודה הייתה קלה.

עלרות שנים אמים צועדים כאן בקבוצת יבנה עז השביזים שפאלו למאחר כי "האדלה עובדת". נולאיים את עז העלייה, הערבות ההדדית ועז היחד. אנד עיניכם גדלו והתפתחו הלדינה והקיבול.

לא תמיד היה קל בקבוצת יבנה הלמאורגנת כל כך, האכפגית כל כך ופעלמים גם קלה. אבל תמיד היא הייתה אכס בית. היא המקום לכס וכאן במקום הזה למליך כל אחד למכס אגרוס את הזון המיוחד שלו אאריז הקיבולי. זרע קט נעצור את שגרת החיים, נקרב אליכם את עזלת המצלמה כדי זהוקיר אתכם עז ההחלטות לעלייתם, עז העלייה לכסם, עז מי לאתם.

חגה בלק בת השיבשים

אלמרת חנה פאק, אלמרת חסד וצניעות.

בלקט ובלמסירות את למווה יום-יום נליס אל המקווה. למציחה את למסירות נפלה של אלמך שטבאה בלי קרח בסין כלנילסאה לאביק. יום-יום למודדת את נמוני למז האוויר בתחנה הלמטראולוגית. את למסייעת זרפי בעז ובככותכם קיבאה התחנה אול הזטיינות. יודים לבגדו צוכרים את נגינתך באקורדיון בקבאות לבת בגן היודים כלשהיית גנות. בידיים למבורכות את יוצרת בקרליקה, למציירת ומפדת.

בכל למזב את רואה את לה לאפסלר זלמח בו וחברך עזיו.

התברכי חנה בלמעלי ידייך, בלמזות הדבות לאת למקיימת וככי אנחת ולמחה עס למפחתך.

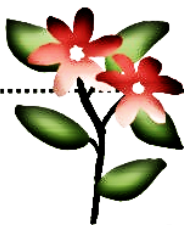

אריק גינוסר בן השיבעים

הגעל אוינן בלסגרת גרעין "חדיו". צלן קצר אפני למחלת יום כיפור הוצבת בלוצב הלמח ונקזעת למחלה. לבוא ימיס הוקף הלוצב ואתה וחברדיך נלמחמס כאריות עד לנפאה ההחלטה אכט בלבי לאתה לא הייט לאס איתה. לאורך ילמי החילמה ובתקופת הלבי למרת על אלומנת העצה בבואה עלום והתפאלט ועודדת את חברדיך. היום אתה יולב ראש עלומת "גרים באיה" המטפלת באומחיס פדויי לבי.

נלמח את ציזה לאיילה ובנית איתה בית למא יודיס וחסד. למכד עבודתך באו ובמפלא השילמוריס, ומפקידים רביס לביצעת אתה אוקח על עצמך לשילמות נוספות. שניס ארגנת עם ציזה את הקידול זיד בית הכנסת. יצמח אלמית תהימיס ודבר גורה בקפה בבוקר, וגם במניין הקלמח בילמי הקורנה הייט אחראי על דבר גורה. אף בכוחך זה אריק. הרבה נחם עם ציזה למידך ומנכדיך.

ריק מדניק בן השיבעים

נאודת בליקגו. בתיכון התחלח להעניין בציונות וכך הגעל לאולפן בקבוצת יבנה. אחרות לדנה נאודה בליקגו והיו אכס מכריס למלומפיס, נפגשלים רק כאן. התחממס בארה"ב ומצמח אקבוצת יבנה.

עברת בענפיס רביס. בהתחלה לובצת אלו ולזושה חודלמיס ואז פרצה למחלת יום הכיפוריס ונלמח בענין שנה. למחלח התגייסט לצבא, ולמחצבא עברת אלסגרייה בה בנית למיטות תחם ניהולו הקפדני לו וילי ברטוב, רפתות, למתקני אופנייסי, ואלא פחד גבהיסי, את הסלום החיצוני בלמחן גערובת.

נעמרת למחנותיה לו יודנה רכבת השירותיס והפכת אכובס למחמה. כך, בכל דבר לאתה עולה, אתה אולד את הנולד ביסודיות והופך למקצוען. בלמיס האחרונות אתה למחזיר בידייסי אלמנות למלכביס סורדיס אלסלום. אתה סבא נפלא אנכדיך. אנחנו למחמיסי אף וודנה הרבה אולר בקיבוץ לבחמיתס אחיות בו אפני כלמט חלמיסי שנה והרבה נחם למחדיס ולמנכדיס.

דינה ספראי בת השבעים

חברה מעורבת, דעתנית, פלמיניטית.

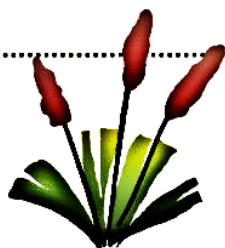
האובדנים שידעת לא שברו את רוחך ואת יכולתך הלוואיאה זמית חיים למאני למלכות זר
 החוסר. את עולם כלשה העברית כבולמר ביד היוצר. כותבת ברזל, בהולמר, בהולמה
 ובדייקנות - ליריסי, למאמרים וראיונות. את עיתונות ועורכת.
 בין שז למאמרים כתבת גם למאמרי דעה עם צאב בעזק, שאת כתביו את עורכת
 בלוקצואות. זמית בובנאות ואת יוצרת בובות למאמרי יופי. את אלת למלכותה נפלאה.
 היית למענת זהוריך צ"ח, והיית את לקור כוח ולמחה זאב, זיוריך וזנכדיך.
 אנחנו למאמרים זך המלך חיים למאני עניין ויצירה, והרבה נחת עם המלכותה ההולכת
 ומתרחבת.

מרדכי בר דרומא - גוגל בן השמונים

בעל תבונת כפייס ויכולת זמירה.

היית נהג למלכות וסיכנת את חייך בלמחלמות ישראלי. את חוויותיך לתקופת היותך נהג ועוצרו
 לז המולד הצבאי בחברון ומהלכותיו לבהם הסעת חייס בתוך זבנון, תיארית ברזישות
 ובצורה חיה.
 בכל לקום בו אתה נמצא אתה לטביע חומס בעלייה. כלעברית זמירה צלנית קילטת את
 חציתה הכורכית בזינה פורת.
 אתה למסר לוכלר, לחיין לעולה ובלנים האחרונות היסטוריון וארכיאולוג. למתת ידיך יצאו
 סוכות, סככות, לתבנים ולני ספרים.
 אינך למתפק בלמידה זעלמך ולנים ארזנת ליצורי פרלג לבוע בזינות לבת בבית הכנסת.
 אנחנו למאמרים זך הרבה עלייה, הרבה לחייה, עוד ועוד זמירה והרבה נחת בחיך למלכותך.

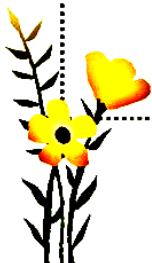
חיים קבלו בן השימונים

נולד בגיטו היהודי ברבאט לבמרוקו, לבו היו יחסים טובים
בין היהודים ובין שכניהם הערבים. רק בגיל 13 נשלח למנוח בני עקיבא והחל
זהות דת. לפניי אחר כך, כאשר מרוקו זכתה בעצמאות, נאסרו פעילויות של מנוח
נולד לא מרוקאיות וכל המנוחות הציוניות ירדו למחתרת. יצא את מרוקו בגיל 17 במסווה
של נסיעה לזרפת אלמור חקלאות.
זאת באופן בבארוק יצחק ומלשם הגעתי איכנה. עבדתי במטע, במסגרייה ובמפעל
השילמונים. הייתי סדרן אורחים כלפקיד זה היה נקרא עדיין "סדרן ליטות".
אתה מאיר פנימי, מקדים לזוסי, למעניין ומעורב. אתה קורא הרבה, ואתה המארח
והמלחץ במסיבות ובאספות החברים. אתה זכמה חודשים אתה מארח בדומה זכ
ושלמה את בני מלפאתך המורחבת.
אנחנו למאמרים זך בריאות, כוח והרבה הנאה בקשריך הטובים עם קרוביך ועם
חברייך כגון בקיבוצי.

חנה יעיר בת המאה

חנה, את ספר היסטוריה מקומי להחזק, למכור את סיפורי ארץ ישראל למפני קוסי המדינה
כלהיית חברה בהנהגה, ועד היום.
נולדת בגרמניה ובכר לשם הכנת את עצמך להיות חקלאית בארץ ישראל.
סיפרת לכלהגעתי אקיובא רצו לעבדי ככל הנשים בענפי השירותים, וזכנ נטע כרם כדי
לעבדי אעבוד בו.
את פלמיניסטי עור זפני להחלוצה המושג. את ציונית, חקלאית, דתית.
אבל לא רק עמו כפייס למפנין אותך. כיוסי, למדתי זיך, את אתה מיושבי בית המדרש
ובית הכנסת.
חנה יקרה, הנחת במקום הזה את היסודות והמלכת בבנייתו ובעיצובו. למת באדמה הזו
עצמי, זיזאת עזיה יודים, נכדים ונניס, ואף טמנת בה יקרים... תמיד את למאה חיוניות
למפאזה המעוררת בכוחן השלמות.
אנחנו למאמרים זך בריאות טובה ורוב נחת למחלקים הזה ומחשבת הגדול להקמת.

כתבה : ציפי חיות

שולחנה של הקהילה / שמשון גוטליב

סעודות ליל שבת בחדר האוכל

בתקופת הקורונה הפסקנו את ארוחות ליל השבת בחדר האוכל. לאחר מכן, כאשר יכולנו והקורונה קצת התרחקה מאיתנו, פתחנו את סעודות ליל השבת לפרק זמן נוסף, עד שהגיע האומיקרון, שאילץ אותנו לסגור את חדר האוכל פעם נוספת. הקורונה גרמה לחלק מהמשפחות לחשב מסלול מחדש, וחלקן לא שבו לאכול בחדר האוכל בליל שבת. כאשר פתחנו, לאחר ההתלהבות בשבועיים הראשונים, מספר הסועדים הלך ופחת, ושאלנו את עצמנו האם נשאיר את סעודת ליל השבת פתוחה לציבור, בכל מספר של סועדים.

נראה שהקורונה, בשלב זה, לקחה צעד גדול אחורה, ולאור זאת הנהלת הקהילה דנה והחליטה שנפתח את חדר האוכל לסעודות ליל השבת למשך ארבע שבתות, החל משבת פרשת "בהר" (13.5), ולאחר מכן נעשה הערכת מצב נוספת.

אתגר נוסף הוא הנעת מערך התורנים לסעודה זו. רבים מהתורנים והתורניות אינם אוכלים בלילות השבת בחדר האוכל, ועליהם לגשר על פערי הזמן בין האכילה בבית, בחיק משפחתם, לבין שעת התורנות בחדר האוכל. זהו אתגר, אבל אם חדר האוכל חשוב לנו, עלינו לעשות את המאמץ, אבל גם להכיר בקושי. על אופן ההרשמה תבוא הודעה.

רצועת בנייה צפונית

לפני שבוע דווח על יציאתנו לרצועת הבנייה הצפונית, בשדרה, שבה ייבנו הבתים

הוטל עליי לסיים את שולחנה של הקהילה כבר ביום שלישי בצהריים. אני מתלבט כיצד לעבור לצד של החיים השוטפים לאחר שרק לפני מספר רגעים, לאחר ארוחת הצהריים, עברתי בשדרת ההנצחה של הנופלים במערכות ישראל, המוצגת כבכל שנה בלובי של חדר האוכל, לציון יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ופעולות האיבה. כתב המשורר שאול טשרניחובסקי בשירו **הָאָדָם אֵינוֹ אֵלָא ...** : "הָאָדָם אֵינוֹ אֵלָא קֶרֶקֶע אָרֶץ קֶטְנָה, הָאָדָם אֵינוֹ אֵלָא תִּבְנִית נוֹף מוֹלְדֶתוֹ". הם חלמו אבל החלום נגדע, נשמטה הקרקע תחת רגליהם, תבנית נוף מולדתם התנפצה לרסיסים והשאירה חלל גדול ועצב שאין לו סוף. עם חלקם שיחקתי בגן המשחקים, חלקם לימדו אותי דרך ארץ, הם חיו כאן ואינם. הי"ד.

זיקוקים שקטים

שרי טקס יום העצמאות ביקשו מאיתנו את האישור להפעיל השנה, בסימן 74 למדינה ובסימן שנת ה-80 ליבנה, מופע זיקוקים שקטים. בעבר, הזיקוקים הרועשים גרמו לבהלה ברפת ובדיעבד, אי נחת לחלק מהאוכלוסייה, וזאת בשל הדי הפיצוצים. השבוע דנו בנושא בישיבת המזכירות. ההתלבטות לא היתה פשוטה. החלטנו, בעצה אחת עם ענף הרפת, שנעשה ניסיון עם זיקוקים שקטים ונעקוב אחר השפעתם על אדם ובהמה. רק בסיום המופע, נוכל לדעת האם נגרם נזק וכמה, ונוכל להפיק לקחים.

החדשים. יכול להיות שכבר בשבוע הבא
יתחילו במלאכת הגידור וההריסה. השבוע
נעשו פעולות הצלה של שארית הריהוט
והציוד שעוד נותר בדירות. ביום שני עזב
אחרון הדיירים את השכונה. כבו האורות ורק
פנסי הרחוב נשארו דולקים. כמו שכתבנו עוד
לפני החג, במהלך הזה איבדנו

כשש דירות אירוח. אנחנו נעשה כל מאמץ
להכשיר דירות אירוח נוספות, במידה ויהיו
דירות שאין בהן כרגע שימוש. ועם זאת,
אנחנו מקווים שבתקופת הביניים הזו, שעדיין
מוקדם להעריך עד מתי תימשך, נדע להתגמש
ולהיות יצירתיים.

בברכת חג עצמאות שמח !

כביסת מדים - שעון קיץ

עד למעבר לשעון חורף,
כביסת מדים מתבצעת ביום שישי בשעה 16:00.
והקיפול מסתיים - בערך בשעה 18:30.
צאתכם ושובכם לשלום.
אושר קולמן, ענף הבגד

להתראות פסחאות !

* חתונתם של ליאור כהן ודני תתקיים ביום רביעי י"ז באייר (18.5).
* בר המצווה של יאיר קנדל תתקיים בשבת פרשת "בחקתי", י"ט-כ' באייר (20-21.5).
לבעלי השמחות עדיפות בקבלת דירות אירוח.

מרפאה : אחות חירום, טל. 050-6998317/ 4000, איחוד הצלה 1221 - mrkyavne@clalit.org.il

זמני הקבלה ד"ר מיטל : יום ב' (09/05) - 09:00-13:00, יום ד' (11/05) - 15:00-17:00.

ביום שלישי הבא, ה-10/05/22, המרפאה תיסגר בשעה 11:30 עקב יציאת הצוות ליום עיון.

רק בריאות, 13 שנות מארפאה

תְּבוּרָכִי אֶרֶץ

שִׁיקָה פִּיִּקוּב

תְּבוּרָכִי, אֶרֶץ,	תְּבוּרָכִי, אֶרֶץ,
אֲנִי חוֹלֵם עָלֶיךָ,	בְּרַחֵץ דְּמָעָה עֵינֶיךָ
בְּכָל תְּפִלָּה אֶת שְׁמֶךָ	לַעֲת יוֹנֵף מִגָּל
שְׁפָתַי כָּךְ לוֹחֲשׁוֹת.	בְּיָד אֶכֶר קוֹצֵר.
תְּבוּרָכִי, אֶרֶץ,	תְּבוּרָכִי, אֶרֶץ,
אֲשֶׁרִי יֵהִיו בְּנֶיךָ	יָרְבוּ בָּךְ נְחִלֶיךָ,
וְכָל אֲשֶׁר בָּךְ	וְכִרְצוֹן הַשֵּׁם
מוֹלֶךְ...	כֹּן אֲשֶׁרֶךְ.
תְּבוּרָכִי...	

תְּבוּרָכִי, אֶרֶץ,	תְּבוּרָכִי
בְּצִרּוֹר שִׁירֵי מוֹלָדָת	לְקוֹל כְּנוֹר, לְקוֹל חֲלִיל, לְקוֹל עוֹגֵב
לְהַד פְּזֻמוֹן נוֹגָה	מִתוֹךְ עֵינֶיךָ, מִתוֹךְ סִבְלֶךָ, מִתוֹךְ זָפְנֶיךָ
לְכָאֵב מִיֵּתֶר הוֹמָה.	וְהוּא מָה רַב...
תְּבוּרָכִי, אֶרֶץ,	תְּבוּרָכִי, תְּבוּרָכִי אֶרֶץ
חֲזָקִי, אֶת הַבּוֹדְדָת	תְּבוּרָכִי, תְּבוּרָכִי אֶרֶץ
גַּם אִם קִשְׁתָּה לָּךְ	
דִּרְכֶּךָ...	

תְּבוּרָכִי
לְקוֹל כְּנוֹר, לְקוֹל חֲלִיל, לְקוֹל עוֹגֵב
מִתוֹךְ עֵינֶיךָ, מִתוֹךְ סִבְלֶךָ, מִתוֹךְ זָפְנֶיךָ
וְהוּא מָה רַב...
תְּבוּרָכִי, תְּבוּרָכִי אֶרֶץ
תְּבוּרָכִי, תְּבוּרָכִי אֶרֶץ

על השירים : יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת : bimkomon@gmail.com
המערכת : דינה ספראי, טליה גולדנברג, תמר דגני, ניר יעקבי ושרית פישביין.